

SZÉPIRODALOM

TORNAI JÓZSEF

Csak a Minden dalol

*Nebéz kösziklának
lágyszappá ázni,
de könnyebb embernek
atomokká válni.*

*Amíg az emberhús
atomokká oszlik,
a szíve, mája
fűvé, fává nyílik.*

*Csont és bőr ősz felé
elmúlik az égen,
csak a Minden
dalol dicsőségben.*

Mozdulatok

*A combja közén fogva a heverőre.
Négykézláb a faráboz. Föl-föl
a bokájától kezdve. Nyelvem a
csiklóján. A hátát csókolgatva,*

*a mellbimbóját. Visszacsókolja a
vesszóm. Sikolt. A ház éljenektől
visszhangzik. A ház suttog. Micsoda
bronztest az áradásban!*

*Csak meg tudnék állni. Nem jut
eszembe a neve. Sok név, név! Ereszkednek
a fejemre. De ő egyetlen.
Fürdőruháját fölakasztom
az utókorra.*

Az én csúfos lelkem

*Az én csúfos lelkem
a te halálodat
akarja sugallni
a másik lelkemnek.*

*De én nem kívánom
székről-lebukásod,
csakis mébek-szállta
rózsa-libegésed.*

*Amikor szeretlek,
sorsomat árulom,
mikor veled fekszem,
megáldom búsomat.*

*Ó égni, ó benned,
anyaszült szerelmem,
a halálom után
tölgyfa zsolozsmája.*

*Másznak le-föl bangyák
bölc fa kérgén-törzsén,
bezuhog az eső
koponyám ablakán.*

*Ha bepillantasz az
agyam-ásott mélybe,
nyibogni látsz a hold
csődöri oldalán.*

Lélekvándorlás

*Gazdája elment. A kutya
naponta ugat. A
kutyaugatás az ember,*

*ha a kutya elmegy, a gazdája
ugat.*